

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

1. Academiæ plures necessitatem præfinitionum Thomisticarum, seu cuiusvis principij essentialiter requisiti ad futurum contingens, huic connexum ab eoque in sui positione independens iam pridem ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94274](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94274)

examinandum est: atque nonnihil historiae disputatio-
num, & actorum Sanctæ Inquisitionis super hisce rebus,
quia hæc in Academiarum iudiciis attinguntur, erit
adjuvandum.

CERTAMEN I.

*Academia plures necessitates præfinitio-
num Thomisticarum, seu cuiusvis
principij essentialiter requisiti ad fu-
turum contingens, huic connexum, ab
eoque in sui positione independens
iam pridem firmiter excluserunt.*

1. Cum inter Theologicas Academiæ, Parisiensis an-
tiquitatis nobilitate cæterarum parens, princeps-
que sit, ipsius testimonium primum, ac præcipuum esse
debet. Stephanus ergo Paris. Episcopus anno 1226. e con-
fessio, collatione, & suffragiis Magistrorum Theologo-
rum Academiæ Parisiensis aliquot propositiones variis
causis damnavit, vii habetur sub finem libri 4. sen-
tentiarum: inter quas erroris damnatur hæc propositio:
*voluntate existente in tali dispositione, in qua nata est
movere, & mouente sic disposito, quod natum sit mouere:
impossibile est voluntatem non velle.* Atqui existente vo-
luntate efficaci prædeterminata consensus, qua solum
in adversariorum sententia, Deus primum mouens apertus
est voluntatem aptam mouere, non potest non voluntas
concurrere, seu (quod idem est) impossibile est voluntate
non velle: ergo ipsissima prædeterminatio prædeter-
minatarum doctrina damnata iam pridem fuit ab scho-
la Parisiensis titulo etiam 6. De necessitate rerum. S. i. hæc
alia propositio damnatur. *Nihil euenit contingenter con-
siderandæ emmæ causæ:* ergo aliquid euenire contingen-
ter debet consideratis omnibus causis requisitis ad ope-
randum: quibus scilicet positis contingens non esse dam-
natur: atqui hoc solum de euentibus, seu operatio-
nibus oriundis a causa, seu arbitrio creato liberis verum
habere: cum de euentibus, seu operationibus causarum
naturalium certum sit necessario omnes effectus, conli-
deratis omnibus causis ad eos requisitis euenire: ergo
damnatur ab schola Parisiensis positis omnibus causis re-
quisitis ad operandum operationes, & effectus causarum
liberarum non euenire contingenter, seu, quod ipsum
est necessario euenire. At vero, si præfinitio prædeter-
minatarum Thomistica in causis necessario requisitis ad
operationem, & effectum arbitrii, & voluntatis creatæ
numeretur (vii à Thomistis numeratur) consideratis om-
nibus causis non euenit, eritque contingens, sed neces-
sarium: quippe, cui præfinitio determinatiua, ac sub-
inde tota causarum collectio, in qua ipsa clauditur, ef-
fectus, & entitate sua connexa necessario, & inseparabi-
liter est per Thomistas: ergo ea præfinitio prædetermi-
natarum damnatione Parisiensis comprehenditur.

2. Dicere, utcumque, aduersarij possent absolutam
contingentiam effectus considerando omnes causas ea
damnatione assertam saluari, ex eo, quod alicui earum
causarum contingens euentus, seu effectus sit. Cum au-
tem in causis cuiusvis affectus, seu effectus creati Deus
causarum prima sit, atque ita velit ad quoscumque
effectus concurrere, ut non concurrere, ac non velle,
seu nolle pro sua libertate possit esse libera & contingenti
absolue erit. Sed, præterquam quod ea doctrina, non
aliter voluntatis nostræ, atque vniuersim cuiusvis causæ
libere creatæ effectus contingenter respectu omnium
causarum causarum erunt, quam causarum necessariarum
effectus, qui tamen necessarij absolute euentus, ac non
contingentes, à philosophis, & Theologis dicuntur: ex-
tra rem, & mentem Episcopum, & scholæ Parisiensis ea so-
lutio est. Etenim, quod ex Dei libertate, & voluntatis
diuine, quam creatæ omnia ad sui existentiam supponunt.

contingentia, effectus omnes contingentiam, neque res-
pectu Dei necessario eueniant extra controuersiam in
schola Parisiensis, cæterisque Catholicis, imo & Christia-
nis, etiam hæreticorum; Academiis, semper fuit: quare
nec de eo vnquam fuit in schola seria disputatio, & con-
trouersia, negantibus obstituto aliquibus: quorum er-
rori non otiose, & inutiliter ea foret damnatione occu-
rendum. Error autem, qui circa ea tempora fuisse re-
peritur, stat 1. sententiar. dist. 38. asserentium: confi-
derata collectione tota causarum, necessarium sit, nec
contingens, voluntatem nostram operari vbi Capreol.
quæst. i. art. 1. à d. 1. ait: *illi articuli, præfata damnatio-
nis, excommunicant penitentes omnia euenire necessario
absolute omnibus causis compensatis.* Secundo ideo debet
effectus quivis absolute contingens esse Deo, & subinde
toti causarum collectioni: quia Deus liber agens illius
est: atqui causa creatæ libera liberum agens respectu sua-
rum operationum est ex fide: ergo eius operationes
contingentes ipsi esse debent, etiam in consortio reli-
quarum causarum requisitarum ad earum efficientiam de-
mum prima damnatio recitata de contingentia, & possi-
bilitate non essendi operationem respectu voluntatis no-
stræ expressa est. Dices damnationes scholæ Parisiensis
Sequiam minime prætergredi. Sed primo, etsi eius
damnationes contradictoriam de fide non faciunt; at
cum ea Academia nobilissima, & frequentissima, &
toroque orbe celeberrimum Theologiae emporium, tunc
maxime temporis, fuerit, ac primoribus Ecclesiæ Catho-
licæ Theologis reuerentissimum, temere eius censura
abicietur: vbi nouum aliquod validissimum (quod ad-
uersariis non adeo) oppositi asserendi fundamentum non
appareat. Idcirco doctis quibusque Theologis censuris
hæc apta aliqua explicatione satisfacere in visu semper
fuit, ut sapienter obseruat Ruiz de Montoia d. 49. & 50.
de Scient. sect. 4. num. 3. ostenduntque recitata verba Ca-
preoli. Secundo. Censura hæc Parisiensis id necessario
valet (quod solum hic intendimus) eam nempe Acade-
miam pro nobis, & contra aduersarios ad censuras vique
doctrinæ istorum adeo pridem stetit.

3. Neque verò adeo proluxa temporum vicissitudo
aliquam scholæ Parisiensis sententia huius peperit mu-
tationem: huc enim vsque quadringentorum & quadra-
ginta annorum spatio in eadem sententia, & aduersæ
censura persistit semper. Etenim circiter annum 1400.
Ioannis Vvicleffi errores quadraginta quinque propositio-
nibus contenti (in quibus erat vigesima septima. *Omnia
de necessitate eueniunt, ut quæst. 3. cert. vii. vidimus*)
ab eadem Parisiensis Academia damnati sunt, ut patet ex
Concilio Constantiensis sess. 8. post initium verbi. *Et ulte-
rius idem Archiepiscopus, iuncta Concilij eiusdem histo-
ria ipsi præfixa med. vbi dicitur Concilij sessiones vsque
ad duodecimam celebratas fuisse vsque ad annum 1415.
insuper anno 1528. Decreto illo Concilij Senonensis 15.
recitato quæst. 4. certam. 5. num. 2. Parisiensis Academiæ
Magistri primores consenserunt. Ex dictis enim eo nu-
mero secundo constat illud Concilium Parisiense celebratum
esse, eique Doctores, tam iure, quam Theologia præ-
stantes plures interfuisse. Item quadringentes post pri-
mam damnationem annis (nempe anno 1624.) R. P. F. Pe-
trus à S. Iosepho Fulienfis Congregationis & suo Parisien-
si conuentu librum de gratia scripsit, ac euulgauit, eius-
que d. 7. sect. 3. num. 3. suam pro nobis in re hac, & con-
tra prædeterminationes, & (quod idem est) prædeter-
minatiuas præfinitiones plurium etiam Dominicanorum
authoritate, & allegatione confirmans subdit. *Quibus
emunerare libet professores Theologos florentissimos, &
toto orbe celebratissimos Academia Parisiensis: qui immo
vno consensu prædeterminationem physicam ab scholis
suis ablegant: quod non exiguum auctoritatem sententia
nostra conciliat.* Hoc ipsum restat est alio suo opere
Parisiensi quindecim post annis edito (anno scilicet 1639.)
de suavi concordia d. 4. sect. 4. num. 4. S. Rursus in nobis
atque item Eugenius Philadel. exercitator. scholastic. tri-
partita cap. 3. §. 6. in hac scribens. Deinde neque fieri
aliter potuit, ut Sorbona sibi constaret, nisi esset consen-
tienti hosterna pristina: siquidem olim ea definitum, qua
cum physicis præmotionibus stare nequeunt: ut facile com-
periet, qui excussit ea, qua addita sunt ad 4. senten-
tiam. Est igitur nostra hæc, & propria quadam gloria: quod
Sorbonam*

TEGA
A. pari
Vla

cum ponitur de facto, absolute, potest, ac proinde scientia Dei, ut de illo est, ac subinde illius absoluta reuelatio, quæ fuit, impediri potuisse, ne esset, licet conditionaria siue ex suppositione necessitate habeat, iuxta doctrinam Petri de Tarantasia in 1. sententia d. 38. & Alberti ibidem qu. vit. ad argum. penult. à Louanienibus recitata, ut hinc Petri de Riio argumentationi satisfacerent. Ipse vero doctrinam hanc non capiens, ut futuris contingentibus reuelatis contingentiam, & libertatem seruaret (quæ si illa sua maior absolute & omni sensu vera esset, ut ipse volebat propterea ea reuelatis omnibus aucteretur, malebat tandem duratione præcedenti reuelationi de contingentibus euentu, pro nunc, veritatem negare, ac subinde et inmixta propositionem de fide quamvis, nunc, ante contingentis tempus, non esse de vigore sermonis veram: quæ sunt absurdissima. Hæc omnia ex codice illo citato recitat præfatus Pater Ioannes de Lugo ubi proxime, ex quibus constat primo, quam scite Baldus tunc responderit Magistro Lemos obiectanti eam Louanienis facultatis censuram, & damnationem Romanam propositionis, & doctrinæ Petri de Riio respondere: damnatum illam quidem, quod male de futuro contingentibus docebat. Scilicet damnata illa propositione, seu articulo 2. constat etiam secundum totam Theologiam Louaniensem facultatem illam nostram propositionem, quam ab ea facultate damnatam in Riio aucterarij contenebant (scilicet quod ex impedibili per necessitatem sequitur consequentiam, hoc impedibile est, & necessarium) admisisse, atque approbasse, ac consequenter aucterarij propositionem præfinitam prædeterminatiuorum ab eadem facultate Louanienis fuisse reprobata: quare, & tunc temporis eam Academiam pro nobis, & contra aduersarios stetit.

6. Sed tamen, inquit, adhuc ex eodem Reuerendissimo Transi Archiepiscopo Aluarez eodem opusculo, cap. 33. n. 18. doctrinam Lessij, & Hamelij, nostrorum Illustrissimum apud Louanium Magistrorum (quos ille, quasi honoris causa, reitet) Doctores Louanienfes, quasi Massiliensium errorem contra Augustini sententiam, excitarant, damnauit, & ad Sixtum V. deuulsi anno 1589. Censura satis aspera ea esset, quam Ioan. à S. Thom. 1. art. 20. d. 4. signat, commentus est addens in 17. ex apochryphis illis cum Congregationibus Censuram illam recitatam esse apud Clementem 8. contra nostros, nec expunctam in manus eius obiectis patientia Pontificia ab eodem Clemente damnationem Louanienfium fuisse, tacite saltem, approbatam sed bonus pater non uide duriora nos contra ipsos obiectis, neque tamen à Clemente expuncta fuisse: ac proinde eo coniectandi genere, si præfater, petri loco eorum doctrinam positam esse. Sed certe in litigij omnibus, quenam ex allegationibus partium iudici probentur, eius demum super causa principali sententia probat: quæ in nostra cum Dominicanis aduersus causam nobis omnino profuere fuit, nostras hac in re opiniones, ut non definiens, aut Catholicas probans: quare nullis illis Censuris obiectis obnoxias declarans. Idem autem sua illa tempestate Censuræ illius Louanienfium illorum exitus fuit, & plurimum Doctorum, qui Duacensis hæc Academicæ nomine Louanienfium Censuræ subscripserunt. Horum partibus accessit Archiepiscopus Metropoli. Ioannes Hauchinus, cuius suasionibus fere amovebant iam maiori ex parte Episcopi suffraganei. Et si ex eis doctores restiterint. Rei igitur per Generalem nostrum conciliis Sixtus 5. seduloque doctrina Lessij examinata Episcopum Calatium suæ Sedis Nuncium apud Coloniam Louanium festinanter pergere iubet, ut Brevi Apostolico per quod, suo (erat autem, & Sixtus apud doctrinam) & Cardinalium iudicio sane omnibus, Louanienfium, & Episcoporum in euulganda Censura in fidei rebus sine recurfu ad Petri Cathedram præficeret: vi statim præstitit edicto publico ad valuas nostras Lessij publicabatur: & hæc quidem quidam de rebus hinc Lessij doctrinæ & Censura illa Louanienfes glossa Ioannis à S. Thom. decipitur; putans, & Christoph. de Ortega, de Deo Vno, Tomus I.

quod callide insinuare voluit, ex eo quod inter disputandum obiecta fuerit, nec statim à Clemente 8. expuncta, vim aliquam Pontificiam contra Lessij, & societatis doctrinam traxisse: quia, ut dixi, quæ opponuntur à litigantibus, qui causa, ut aduersarij nostri, cadunt sententia eadem causa repelluntur. Ac insuper cum ea Censura auctoritate Sixti V. fuisset per eius Nuncium ad id missum iam diu expuncta, negligenda solum fuit, non autem expungenda tunc otiose.

7. Sed quoad eius Academicæ sententiam scire oportet, Michaelém Baium, Academicæ illius decanum multa de gratia aliena à veritate, & quæ ad Calvinismum, & Lutheranismum vergerent euulgasse, ut aiant Valq. 1. 2. 2. d. 90. c. 18. n. 175. Soar. t. 1. de grat. prologom. 6. c. 1. Polleuin. in apparatu verbo Michael Baius. Lorca 1. 2. 2. fin. Lulius Torres tom. 1. opusculorum opuscul. 15. & apud hos constat ex Bulris Pij V. & Gregorij VIII. contra ipsum. Notarunt hæc nostras Theologi, ad summamque Sedem detulerunt, reque cognita Gregorius 13. nostrum Franciscum Toletum Apostolico Breui ad Sereniss. Guillelmum Bavariæ Ducem misit, ut Baius errores agnosceret, ac retractaret: quam legationem, & diploma, seu Breue refert Ludouicus Bauia 4. p. Hitor. Pontificia in Clemente 8. memoratque Valq. supra; Peractum id à Toletio fuit, eoque coram sua dogmata eurare Baius compulsum est: præcipua autem erant, quæ postmodum Cornelius Ianfensis exciuit lib. in scripto Augustinus, de quo quæ proxima cap. ult. diximus. Siquidem Urbani 8. constitutio, & confirmatio constitutionum prædictarum Pij 5. & Gregorij 13. contra Baium, ac simul præfati Ianfensis libri prohibitio in Typographia R. Cameræ Apostolicæ cula anno 1643. Librum Ianfensis prohiberi ait, articulos, opiniones, & sententias in dictis constitutionibus reprobata, atque damnata, ut compertum est continenter, & renouantem: cum igitur & à nostris se accusatam Baius crederet, & per nostrum Toletum (cui Apostolica auctoritate) eurare compulsum videret, per se & Doctores Louanienfes necessitudine, & Academicæ communionis coniunctos, vindictæ, quasi communis, loco, cum nouum Censura illa nostris inauditis traductæque quam transcripserunt eorum doctrinæ appingere curauit. Etiam autem parim Louanienfes Doctores nostræ aduersarij eis de causis sint; eorum tamen præcipui, longæque ab ea suspitione positi, per idque tempus eius, & Duacensis Academicæ lumina, & columnina pro nobis & contra Baij, & Thomistarum, quam impugnamus, doctrinam constanter steterunt: Nam Driedonem Cæterorum Magistrum, nobis donat Aluarez 1. responsion. cap. 1. num. 30. §. Quod dictum est. Et Ledesma de auxil. fundamentali proposit. quæstionis pag. 7. Et art. 3. §. Secunda sententia, art. 10. §. in hac difficultate, art. 13. §. Inter Catholicos. Et meritorum Ruardus Tapper insignis eius discipulus art. 7. de lib. arbit. proposit. 10. pag. 309. nostram doctrinam tradens, illam à Præceptore se suo Driedone accepisse testatur. Ex quibus apparet Ruardum etiam Tapperum, cum ibi, tum locis aliis citandum nobis contra aduersarios adesse, ut Ledesma, & Aluarez, proxime ac Ioseph à Sancta Maria tract. Thomist. de libero arbit. in communi q. 4. art. 3. & 6. §. Prima opinio, fatetur. Item Franciscanus cunctorum Petri Episcop. Leouardienfis insignis eius Academicæ Theologus, Archiepiscopi Cameracensis in sacris Vtariis contra Baij, & aduersariorum doctrinam nobiscum stetit, ut constat ex tr. de lib. arbit. cap. 9. proposit. 3. quæ accepta refert Præceptoribus suis Driedoni 1. de redempt. gener. humani & Cancellario Louanienfi Ruardo Tappero proxime. Ioannes à Bononia Louanienfis etiam vniuersitatis Doctor insignis eadem nobiscum, & contra aduersarios docuit locis datis q. 4.

9. Ioannes insuper Strienus Franciscanus, Middelburgensis Episcopus, Leuinus, Torrentius Episcopus Antuerpiensis, Thomas insuper Stapletonius Louanienfis Doctor Daaci, tunc doctrina celeberrimus suam præsentia vitalis litteris ad familiarem Louanienfem testatus est: quæ omnia præter fundamenta elegantem, & minutatim referuntur in imagine primi sæculi societatis nostræ à Prouincia Flandro-Belgica lib. 6. c. 4. §. Aduersarium v. b. In-deque transcripserit à Paulo Leonardo part. 3. responsion. sect. 9. ac Stapletonius quidem postea Regius sacerdotum litterarum apud Louanienfes Professor nobis hac in re

M m m assentiri,

mos numerandi: idque eo animo, atque consilio, ut vnam virtutem spectantes sincere, & seuerè iudicarent: quod credo sentient docti omnes, qui similem animum, & diligentiam ad iudicandum attulerint. Exit igitur alterum, quod à tua dominatione illustrissima oblectemus: ut, si quid in illis propositionibus, quæ à nostris Doctoribus indicatæ sunt, ab aliquo desideretur, agat cum sua sanctitate, utrumque ab hac Academiâ referatur, ut rationes reddantur singulorum, & sanctorum, scholasticorumque testimonis confirmetur, &c. Mag. Petr. Ruiz, Mag. Rector, Doct. Caluo Doct. Mexino ex decreto Rectoris, & Collegij M. Eugenius Perez.]

11. Nec bistolium ea doctrina in Molina & Vasq. probata Complutensium vniuersitati fuit. Siquidem post vtramque datam approbationem die 5. Aprilis anno 1599. opusculum librum Parisi Francisci Suarez, in quo de Scientia materia opusculum esse, ex supremi Regij Cancellæ Senatus decreto illdem fere Doctoribus, à quibus in Valquio doctrina eadem laudata fuerat anno 1597. laudata rursus, atque tanquam apud Sanctos Augustinum, & Thomam prædicata est: cui Censura Doct. Ludouici Montefinos Primarius in Cathedra Sancti Thom. Professor subscripsit. Et sane præter Professores Theologos, & reliquos Complutenses eius temporis referendos Doctores ante annum 1630. nemo vquam fuit (excipio Dominicanos, qui in Cathedris illis duabus suo ordini à duce Lemne fundatis anno 1612. legerunt, qui Thomistis prædeterminatiis præfinitionibus non fuerit aduersatus. Item Montefinos nostram hanc eandem doctrinam docuit a. 2. in 1.2. q. 19. art. 2. d. 10. q. 3. *Ad confirmat. Duran. q. 1. art. 3. d. 3. q. 1. n. 44.* sicut & docuerat eius quondam Academiæ Professor Illustriss. Ludouicus Tena Episcopus Dusseldensis in Epist. ad Hebræos cap. 4. difficult. 6. c. 1. in litteræ expositione n. 19. *Ex quo contra*, atque Primarius etiam Complutensis Professor Martinus Albiz Augustinianus d. 7. de Scient. sect. 5. n. 6. & sect. ult. Imo ex ipis illis Dominicanis in suis illis Cathedris Professoribus, qui insigniores habiti sunt, nostræ huic doctrinæ adhaeruerunt, ut Mag. Ioan. Gonzalez Albelda recitato loco, Mag. Laurentius Gutierrez, Mag. Biedma ad Almeriam denum Episcopatum assumptus: cuius rei præter nos oculati testes sunt quicumque Complutensem Academiâ per ea tempora frequentauerunt: in qua nemo fere etiam scholasticorum, nisi è nostris Valquez doctrina respicitur. Lorea vero, & Montefinos, qui in nonnullis à Valquio discesserunt in re hac ad præfinitiones determinatiis spectantes, ipsi consenserunt omnino, ut vidimus, ac inferius videbimus.

CERTAMEN II.

Æque contra easdem Thomisticas prædeterminatiuas præfinitiones Hispaniæ Academia reliquæ pro nobis pugnam. Vbi de delatione S. Inquisit.

1. De Salmantina Academia, quod Thomistis hac in re fauerit, fauetque, nec firmis, nec veris testimoniis, sed cursu Theologicis, & Fr. Ioann. à S. Thom. conueniunt: sed ipsi potius illam aduersatam semper fuisse, aduersusque nostris firmius ostendimus. Et in primis, cum contra auxiliorum efficaciam, scientiamque mediam (quæ apud Vallisolanum S. Inquisitionis tribunal tentata ad nos eius delationis exitu suam ea Academia (quæ non est ac proinde iudicium eius in primis petendum) Mag. Augustinus Augustini Antolinez Primarij eius vniuersitatis Professoris Theologi, postea, ad Archiepiscopatum Compostellanum ob eximiam, & litterarum, & virtutis excellenciam assumptus, qui nec sine miraculorum splendore viuis excoluit. Cum enim litem tandem Romæ, Molinæ concordia ad aduersariis motam audiret, hæc in-

ter ad Mag. Gregorium Nufiez sui ordinis pro Lusitania Procuratorem in vrbē scripsit Epistola data Salmantica die 12. Augusti, anno 1606. [Hoc autem vestræ Paternitati fidenter testari. Eius opiniones in hac Academia, & in hac nostri ordinis Provincia tanto cum plausu admittas, ut vix sit, qui alias vel legat, vel deiciat de me id affirmare valeam, postquam liber Molinæ publicum accepit, mihi, & in lecturis, & in oppositionibus, & in quacumque litteraria exercitatione plurimo adiumento fuisse: æquumque est, ut viri omnes docti libro cunctis tam vtili faneant. Et ita vest. Paternit. obnixè deprecor, ut, si ipsi hæc commendetur Censura idipsum faciat: non me tantum gratia, sed propter omnes, qui studijs impense vacant. Et quidem, si V. P. attente perlegat, vix subtilius aliquid reperitur sit, quod non in suis lecturis Mag. Fr. Ludouici Legionensis infirmaverit. Illud etiam V. P. admonero: si hinc ad Generale capitulum nostrum profecti essent, eius opiniones defenderent: quæ quoniam in nostra provincia communes, æque ferme causa nostra atque ipsius, &c.] Eadem item die P. Ioanni Baptistæ Piambino eiusdem ordinis Procuratori Generali in vrbē de Molinæ concordia rogatus respondit: Licet mihi, nisi ex scriptis, cognitus non sit Molina, mihi persuasum est ex doctissimis libris esse, qui hoc sæculo prodierunt, ex quo ad Theologos plurimæ utilitates manant: cuius, etsi mole exigui, scriptor esse mallem potius, quàm aliorum magnorum voluminum, quæ non vulgari in pretio habentur. Ego eo maxime vtor, cum ad prælectiones, tum ad quæcumque scholarum argumenta: ac proinde, tanquam Magistrum, & Doctorem meum colo: quod video à quoquo, ut ingenio præstantior est, fieri in hac nostra Provincia eius doctrinæ plurimum deferretur: quam & in lecturis, & in Theosis propugnat: & iuxta quam Philosophiæ Magistri concursum causa primæ cum secundis declarat. Multaque in laudem ingenij, & scriptorum eius de iustitia, & iure, & suo, & ex aliorum iudicio persequitur. Nec nostri solum amoris, & fauendi, quasi in arcto politis amicis, studio, sed ex animi seuerentia, & iudicio ea adeo illustrè virum scripserit, constat ex lectura ipsius de auxilijs vbi physicam prædeterminationem, ac subinde eius principium, præfinitionem prædeterminatiuam acriter infestat. Et de efficaciam, & infallibilitate gratiæ per scientiam mediam eiusque obiectum, nempe conditionatum futurum sic diffinit. 3. *Tertio dicendum est*, fatetur: [sane facili dicendi modus, qui fundamētum habet in Augustino, qui non semel ad præscientiam Dei refertur videtur infallibilitatem vocationis salutis nostræ, ut lib. de corrept. & grat. c. 7. Horum, inquit,] (nempe prædeterminatorum) [si quispiam petiit, fallitur Deus, sed nemo eorum petiit: quia non fallitur Deus. Et de dono perseue. c. 14. quibus beneficiis (nimirum gratiæ) certissime liberantur, quicumque liberantur: certitudo autem, & infallibilitas ad cognitionem pertinet.

2. Præfatio Illustrissimo, ac Venerabilissimo Primario Salmantino Professori Antolinez in Cathedra successor, Magister, etiam Augustinianus, Basil. Legionens. tract. Lectura sue victimæ de auxil. d. 5. dub. 3. toto physicam prædeterminationem instantè confutat primo: [quia superfluit cum non requiratur ut compleat potentiam in genere causa efficiens, nec, ut determinet illā: & quoniam sequeretur processus in infinitum: cum ad illam qualitatem alia necessaria, & ad hanc altera, & sic de cæteris absque fine. Secundo: quia ex eo sequitur, illi, qui peccat, quoniam non habuit qualitatem vltimo completem voluntatem per modum principij, non habuisse sufficiens auxilium ad non peccandum: & consequenter per ipsum non exegisse, quod peccauerit: quæ sunt absurda. Hinc sequitur quoque impossibile esse legis obseruantiam non habenti illam qualitatem, quam tamen non habere in ipsius potestate non est: & proinde superuacaneas esse illas Dei voces per Zachariam c. 1. Conuertimini ad me, & ego conuertar ad vos. Vt quid enim Deus clamat, si negat mihi vltimū complementum virtutis necessarie in actu primo? Item iniquitas esse Dei quærimonia. Itai. i. Iudicate inter me, & vineam meam, quid ultra facere debui? Vt quid enim tunc quærimonia, si Deus non complet vim actiuam in actu primo, sine qua impossibile est operari? Triplique adhibita responsione, [quod absque ea prædeterminatione ad id requisitum ad posse, etsi desit requisitum ad operari, quia

M m m 2 hominis